

Защо мама не иде?

(по с. Тушичъ).

Валѣше ситенъ есененъ дъждъ. Полето бѣ окиснало въ вода. По него край града цапаха четворица души. Тѣ носѣха сандѣкъ, върху който бѣ сложенъ кръстъ. Следъ тѣхъ тичаше босо петгодишно момченце съ запретнати крачули. Отъ старото му скжсано калпаче капѣше вода и се стичаше по лицето му.

Когато стигнаха на гробищата, възрастнитѣ спуснаха сандѣка въ единъ готовъ гробъ и си отидоха.

Момченцето остана да гледа, какъ гробаря засипва гроба. Отъ небето валеше ситенъ студенъ дъждъ и проникваше до коститѣ.

— Какво висишъ тука? сопна се гробаря на детето. То го изгледа и мълчеше.

— Защо си не идешъ у васъ? сгълча го още еднажъ тѣй.

„А мама?“ обади се нѣкакъ уплашено детето.

Глупчо! викна сурово гробаря Момчето се изплаши отъ тоя немилостивъ човекъ и си тръгна.

Бѣше се смрачило, когато стигна дома си. Кжщичката имъ бѣше заключена. То седна на прага и зачака. Дъжда валѣше. Едри капки падаха отъ покрива и прѣскаха момчето. То си мислеше: „Ехъ, защо мама още не си иде? Кжде се забави? Какъ хубаво бѣше съ нея“. Тя бѣше болна . . . Азъ обичахъ по цѣлъ день да седа до леглото ѝ . . . После я занесоха въ голѣмата кжща край града. Казаха ми че тамъ щѣла да оздравѣе.

Какъ ми се искаше да я видъ. Но не ме пущаха. Оставиха ме да живѣя у съседката . . . Днесъ тя ми каза да отида съ ония хора, дето носѣха сандѣка. . .

Детето чака дълго. Стъмни се. Нѣкой се зададе Бѣше жена

„Мама иде!“ извика радостно детето и се затече къмъ улицата. То се хвана за полата на жената и захлъца: — Мамо, мамо!

Но жената го блѣсна тѣй, че момчето падна въ калъта.